

Χαίρετε Τυνδαρίδαι ταχέων ἑπιθέτορες ἵππων.
Αὐτὰρ ἐγὼν ὑμέων καὶ ἄλλης μνήσομαι αἰοιδῆς.

Εἰς Ξένους.

Αἰδέσθε ξένων κερσημῶν ἢ δόμοιο,
Οἱ πόλιν αἰπὴν Νύμφης ἐρετώπιον ἠ-
ρης

Ναίετ' ἐς αἰδέω, ἧς πόδα νεάρον ὑψέμοιο
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ ξανθὸν ποταμοῖο,
Ἐΐθε καλὰ ῥέοντ' ὄν ἀθάνατ' ἄτεκετο Ζεὺς.

Saluete Tyndarida velocium agitadores equorum.
At ego vestrum & alterius memor ero cantionis.

IN HOSPITES.

Veneremini hospitij's utentem & domo,
Qui urbem excelsam Nymphæ amabiliocula lu-
nonis

Habitatis in infernum, cuius pedē postremū alticoma
Ambrosiam bibentes aquam fluij fluij,
Hebri pulcriflui, quem immortalis peperit Iupiter.

ΟΜΗΡΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΗ ΤΙΝΑ

ἐκ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς Ὀμήρου βιοτῆς.

Εἰς Κύμαίου.

Αἰδέσθε ξένων κερσημῶν ἢ δόμοιο,
Οἱ πόλιν αἰπὴν Κύμην Ἐριώπιδα κέρην
Ναίετε, Σαρδένης πόδα νεάρον ὑψέμοιο
Ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θεῖον ποταμοῖο
Ἐρμῆ δινῆεντος, ὃς ἀθάνατ' ἄτεκετο Ζεὺς.

Ἐπεὶ τὴν Κύμην ἀναστρέφω.

Αἶψα πόδες με φέροισιν ἐς αἰδοῖαν πόλιν ἀνδρῶν
Τῶν γὰρ ἔθυμὸς περὶ φρονεῖ μῆτις ἀρίστη.

Εἰς Μίδα.

Χαλκῆ παρ' Ἰφίτου εἰμι, Μίδα δ' ἐπὶ σήματι κείμαι
Ἐστ' αὖ ὕδωρ τε ῥέει, ἔδενδρα μακρὰ τε γήλοιο
Ἡελίος τ' ἀπὸν λάμπει, λαμπρὰ τε σελήνη
καὶ ποταμοὶ ῥέουσιν, ἀνακλύει δὲ θάλασσα.
Αὐτὸ τῆδε μέγασι πολυκλαύτω ἐπὶ τέρμασι,
Ἀγέλειω παρῆσι Μίδης ὅτι τῆδε τέρματι.

Ὁλοφύρεται τὴν τυφλότητα αὐτοῦ
πρὸς τὴν Κυμαίαν.

Ὅτι μ' αἴσθη δῶκε πατήρ Ζεὺς κύρμα θυμῶν,
Νηπιὸν αἰδοῖης ἐπὶ γούνασι μητρός ἀπαίδων
Ἦν ποτ' ἐπύργωσαν Βυλῆ Διὸς ἀργόχοιο,
λαοὶ φερέων μάργων ἐπιθέτορες ἵππων
Ὀπλοῦτεροι μαλεροῖο πυρὸς κελίοντες Ἀρηα
Αἰολίδα Σμύρνην ἀλυγέτονα ποτνιακάκτον.
Ἦν τε δὲ ἀγλαὸν εἶσιν ὕδωρ ἱεροῖο Μελήτ
Ἐΐθεν δότορνύμνεα κούρα Διὸς, ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡελέτιω κληῖσαι δῖαν χθόνα καὶ πόλιν ἀνδρῶν.
οἱ δ' ἀπαρηγάδην ἱερὴν ὄπτα, φημι αἰοιδῆ.
Ἀφραδίην τῶν μὲν τε παθῶν ἵς φρέσσει αὐθις.
Ὅσφιν ὀνειδέσιν ἐμὸν διεμήσατο πόντον.
κῆρα δ' ἐγὼ τίμῃ μοι θεὸς ὠπάσσει γήνομίνω περ,
τλήσομαι ἀκέραιον φέρον τετλήσοι θυμῶ.
οὐδέ μοι φίλα γῆρα μὲν ἱερῶν ἐν ἀγλαῖς
κύμης ὀρμαίνωσι, μέγας δ' ἐμὲ θυμὸς ἐπέειπε
Δῆμον ἐς ἀλλοδαπὴν ἰσθίαι ὀλίγον περ εόντα.

Ἀρχὴ ἰλιάδος τῆς ἰλιάδος.

Ἴλιον αἰείδω καὶ Δαρδανίην ἑπώνων.
Ἦς πέρη πολλὰ πάθον Δαναοὶ, φερόμεντες Ἀ-
ρη.

HOMERI QV AEDAM EPIGRAMMATA

& versus ex Herodoto, de vita Homeri.

Ad ciues Cumanos, rogans hospitium.

Hospitium praebete viro profugo, vago,
Urbem qui celsam Cumen Eriopida prolem,
Radicem incolitis Sardenes alticomantis,
Diuini potatis aquam qui fluminis Hermi,
Vorticibus torti, patet est cui Iupiter ipse.

Rediturus Cumam.

Vos me hominum rapidè planta portetis in urbem,
Quorum animus proptus, pollent q mente sagaci.

In Midam.

Aenea sum virgo, Mida quae incumbo sepulcro:
Dum fluit unda leuis: sublimis nascitur arbor.
Dum sol exoriens & splendida Luna relucet,
Dum fluij labuntur, inundat littora fluctus,
Hic constanter ago, lacrymasq; in marmore tincto
Fixa, Midam moneo tumulatum hic, chare viator.

Deplorat suam caecitatem aduersus Cumanos.

Hui mihi quam fatum dat Iuppiter almus iniquum,
Infanti mihi lac veneranda ex ubere matris,
Praebuit, Aeolica Smyrna, quam Martia quondam
Gens Phriconitis certamine fortis equestri,
Condidit ad Pelagus, praterlabante Melete.
Docta Iouis proles mecum hinc digressa volebat
Carminibus celebrare urbem quam nomine dicunt
Cumam, quosq; viros intra sua mania claudit.
Illi audire sacra spreuerunt carmina vocis
Sed quicumq; mihi cladem exitiumq; parauit,
Non impune feret leuia quod mente volutat:
At mihi quam dederunt nascenti numina sortem,
Aegro animo quamuis certum perferre pati.
Sed iam per sacra vestigia ponere Cuma
Compita non suadet mihi mens, potiusq; remota
Inq; peregrina sedem mihi querere terra.

Exordium paruae Iliados.

Troiam & Dardaniam canto, quae mater equorum,
Quae Danais Mauorte satis mala plurima ve-
xit.